

ימי רצון

הרה"ג רבי יעקב שמואלי שליט"א

ש ביטוי עממי "אין דבר העומד בפני הרצון". הרצון הוא כח אדיר.

והנה, כל אחד רוצה להיות בסדר, ואעפ"כ...

כי "רוצה" הוא לשון ריצה. שהוא רץ לקראת המטרה. ואכן, הביטוי "רוצה להיות בסדר" אינו מדויק, כי "רצון" איננו דמיון בעלמא, אלא הוא כח ודחף יש בנו להשיג דבר מסויים. והוא הכח המניע שמוציא לפועל. כאשר ילד קטן רוצה משהו, הוא מסוגל לנדנד בלי הפסק עד שישגי את מטרתו.

אמר לי פעם הר"ם משה לזריא ז"ל שהיה מבין גדול בחינוך: ההצלחה שלך אינה שהתלמידים יעשו מה שדרשת מהם, אלא שהם ירצו לעשות מה שדרשת. תדאג לכך שהם ירצו!

רצון הוא תמיד על מה שעדין לא נמצא. דבר שאליו אני רץ.

"ימי רצון" הם ימים שהקב"ה רוצה בנו, דהיינו שהוא מצפה מאיתנו להתקרב אליו. "כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני" - דוד המלך ע"ה מבטא כאן את התקוה של הקב"ה ממנו גם אם וכאשר הוריו התייאשו ממנו. "אתה בחרתנו... אהבת אותנו" היא הבחירה הראשונה באברהם, ואהבתו ליצחק

וליעקב בעבור מעשיהם הטובים. אבל "רצית בנו" בא אחרי שחטאנו. על אף שעזבנו דרכי אבותינו, ורחוקים אנחנו מהשי"ת, הקב"ה רוצה ומצפה מאתנו לחזור אליו.

כשאמר לי ר' משה לזריא "תדאג שירצו", השבתי לו שזה קל לומר, אבל איך דואגים לזה.

ננסה למצוא את הדרכים איך לעורר את הרצון והדחף הפנימי לעשות

היה

לוי חבר בישיבה,

היום הוא מושבניק, שאמר

בהיותו בישיבה שהוא לומד רק

מפני שהוא מפחד מהגהינום.

כמה זמן זה החזיק? שנה

וחצי. אח"כ הוא עזב"

את מה שחובתנו לעשות.

א. לדאוג שיהיה טעים.

מרון הגרא"ל ז"ל אמר באסיפה עם רבני הישיבה, שאם אין לבחור טעים בלימוד ובתפילה, מה גליון עליו שלא קם בבוקר. אם יש חשק ורצון קמים במרץ. זה פשוט מאד. חשק ורצון יש לדבר שאנחנו אוהבים.

אדם חייב לאכול כדי לחיות,

אבל אם לא נכין לו מאכלים טעמים, הוא לא יאכל!

אדם חייב לעבוד את ה', לאהבה אותו, ליראה מפניו, ולהדבק בדרכיו, אבל אם זה לא יהיה טעים, הוא לא יעשה זאת על אף שהוא חייב. וגם אם יעשה, זה לא לאורך זמן.

היה לי חבר בישיבה, היום הוא מושבניק, שאמר בהיותו בישיבה שהוא לומד רק מפני שהוא מפחד מהגהינום. כמה זמן זה החזיק? שנה וחצי. אח"כ הוא עזב. לא די בידיעה מה חובתנו בעולמנו, צריך למצוא את הטעם והעריבות לאותם דברים שחייבים לעשות, ורק כך היה לזה קיום.

לכן אנחנו מבקשים בתפילה: "פתח לבי בתורתך, ובמצוותיך תרדוף נפשי". הבקשה היא לא על עצם לימוד התורה וקיום המצוות, אלא על פתיחת הלב לתורה, ועל דחף פנימי לקיום המצוות.

נאמר במגילה "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" ומפרשים חז"ל אורה זו תורה, שמחה זה יו"ט, ששון זו מילה, ויקר אלו תפילין. גם קודם לכן קיימו את ד' המצוות הללו, אבל כיון שזה לא נעשה מתוך אורה ושמחה וכו', לא היה לזה קיום! רק כאשר קיבלו טעם במצוות הללו אפשר לומר שהם מחוברים אליהן.

ה"אתגר" בימי האלול!

הרב אהרן בייפוס

"מלפנים כאשר ידעתי" מספר ר' ישראל באיגרתו המפורסמת, תוך התרפקות על העבר "כל איש אחזו פלצות מקול הקורא קדוש אלול". ומתאונן בהמשך דבריו על כי "חרדת האלול כמעט נכבתה".

אם ר' ישראל מדבר על "לפנים", מסתבר שביחס לדורנו אנו מדובר על "לפני לפני פנים..". לשוא לנו לחפש את ה"פלצות". אלא שומה עלינו ליצוק תוכן לימי האלול אשר קרוב לדורנו ולליבנו.

רבנו ירוחם (דעת חכמה ומוסר א' עמ' רכד) מגדיר כי "ימי אלול הם ימי קייטא ברוחניות". הנה זה לא מכבר שבנו כולנו מן חופשות הקיץ, משפחה משפחה וסגנונה, אך נדמה כי הצד השווה בין כולם כי בקשו לשבור את השיגרה ע"י שינוי דפוסי החיים השיגרתיים נוסף רעננות ונותן כוחות להמשך השיגרה המבורכת.

פרשת עקב פותחת בסדרת ברכות מפליגות המובטחות למי ששומע ומקפיד ב"מצוות קלות שאדם דש בעקביו". ושמעתי מהגאון רבי אשר ווייס שליט"א, כי קל לנו להתרגש בקיום מצוות הבאות מזמן לזמן. ולעומת זאת קשה לקבל הרגשים במצוות שאנו מקיימים יום יום, ואפ' כמה פעמים ביום. (קריאת שמע, ברכת המזון - והנהנין וכו'). מבטיחה התורה, כי מי שיזכה לקדש את שיגרת החיים-הרוחניים שלו, יקבל כתמורה שיגרה מבורכת, שזהו תוכן הברכות המובטחות שם על ידי בורא עולם.

בימי האלול אנו שואפים לצאת מן השיגרה ולקדש אותה. כמאמר ר' ירוחם "לאורר" את ה"מלומדה" בה אנו שוקעים במהלך השנה. ולהשתדל לקבל הרגשים שירוממו את עבודת היום של חודש אלול.

נאה לחתום בהמוחשה נפלאה שנתן אאמו"ר שליט"א, כי בבתי מלון יוקרתיים, הכלים, המגבות

"מחשבה תחילה" - עצה מועילה למלחמה ביצר

מדוע מתחילה פרשת יפת תואר ב"כי תצא למלחמה", שואל הגר"א גורביץ שליט"א בספרו "וענפיה ארזי א-ל", הרי בהמשך נאמר "ונתנו ה' אלקיך בידך", ורק אז הוא הזמן של "ושבית שביו"? והוא מביא את תירוצו של אביו הגר"ד לייב זצ"ל, האומר שיש כאן לימוד גדול. שכן הפרשה כולה (פרשת יפת תואר) עוסקת בלימוד דרכי המלחמה נגד השונא הגדול - היצר הרע, כפי שמעידים גם דברי חז"ל שהובאו ברש"י: "לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע". לכן מקדים הפסוק ואומר שתכסיסי המלחמה נגד היצה"ר חייבים להיות מוכנים אצל האדם מראש, כבר בשעת היציאה למלחמה. כי אין להניח את תכנון הדרך כיצד להילחם, לשעת המלחמה גופא. כי כאשר מגיעה שעת הנסיון, עלול האדם להמצא בטירוף הדעת, ויקשה עליו מאד להילחם.

לפיכך יש לחשוב מראש על הדרכים שבהם נלחמים ביצר. על כך נאמר (קהלת ז) "טוב אחרית דבר מראשיתו", דהיינו אם הכנת הכל מראש, אז הינך יכול לקוות שהאחרית תהיה טובה. אבל אם לא הכנת את עצמך, אזי כאשר יבוא הדבר לאחרית המעשה, לא תהיה מסוגל להתמודד. זהו לימוד גדול לאדם בכל ענייניו, שלא להניח הדברים ללא תכנית מראש, כי לעולם אין לדעת כיצד הדברים יתפתחו. ושמה בשעת מעשה לא יעלה בידו להתעשת ולהילחם כראוי, לכן יש להתכונן מראש.

מוסר השכל ממצות שילוח הקן

הגר"ח זוננפלד זצ"ל היה אומר טעם נאה למצוות שילוח הקן, כך מובא בספר "חכמת חיים". דלכאורה יש להבין מה הטעם בציווי התורה "לא תקח האם על הבנים". אם כוונת התורה שלא לצער את האם, מה הרווחנו באיסור זה, הרי סו"ס כאשר יקיים "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך" האם ודאי תימלא צער כאשר תשוב ותמצא שאפרוחיה נעלמו.

אלא, מוסר עמוק לימדה אותנו כאן התורה"ק. יש כאן הוראה שלא לנצל את רחמי האם על ילדיה ולצוד אותה כאשר היא עומדת על משמרתה להגן על ילדיה. שהרי אף שבדרך כלל הציפור בורחת מפני בנ"א המתקרבים אליה, כאשר היא רובצת על האפרוחים גוברת מידת רחמיה על עולליה על פחדה מבני אדם, והיא עומדת איתן על משמרתה.

כאן באה התורה ומזהירה - אל תנצל את רחמיה על האפרוחים, כדי לצוד אותה בנקל! אלא "שלח תשלח" אותה תחילה ורק אז את הבנים תקח לך - "למען יאריכון ימך". כי מי שחס על הבריות, חסים עליו מן השמים ומאריכים ימיו. ואכן כך כותב הרמב"ם (פי"ג משחיטה ה"ז): "שלח את האם וחזר וצד אותה, הרי"ז מותר. לא אסרה התורה אלא לצוד אותה והיא אינה יכולה לפרוח בשביל הבנים שהיא מרחפת עליהם שלא ילקחו".

בדרך זו מוסברים דברי רבינו נסים על המשנה ביומא (פה): "האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין

מספיקין בידו לעשות תשובה. האומר אחטא ויה"כ מכפר, אין יה"כ מכפר". מפרש הר"ן: "מתוך שהוא סומך על כך, עובר עבירות ואינו שב".

גם כאן אנו מוצאים את הרעיון הנ"ל. קבלת התשובה ע"י הקב"ה הינה חסד, שהרי החכמה שללה אפשרות של תשובה, וכשנשאלה חוטא מה עונשו השיבה: "חטאים תרדוף רעה" (ירושלמי מכות ב-1). יוצא איפוא שהאומר אחטא ואשוב בונה על כך שהקב"ה בטובו יקבל את תשובתו. הרי ראינו כאן שזו הנהגה שלילית - לנצל את טוב הלב, ולכן אין מספיקין בידו לעשות תשובה.

זילזול בפרטי מצוה מעיד על היחס אליה

בחודש אלול יש להשתדל להפיק תועלת מכל דבר תורה הנקלע לידינו, כדי להשביח את ניצול הימים הנעלים האלה. בהתאם לכך גם הפסוק "כי יקח איש אשה" המוזכר בפרשתנו, יכול להוות בסיס לחיזוק בכלל עבודת ה'.

לצורך זה, מביא הגרי"פ גולדוסר שליט"א בספרו "צרופה אמרתך", את הגמ' בתחילת מסכת קידושין (ג). האומרת שאע"פ שאשה נקנית בכסף, מ"מ בקנין חליפין המועיל כמו קנין כסף בקניית קרקע, בקידושי אשה א"א לקנות בו. זה לפי שקנין זה מועיל גם ע"י חפץ שאינו שו"פ, גנאי הוא לאשה להתקדש בקנין שיש אפשרות לבצעו גם באמצעות דבר שאינו שוה פרוטה.

נוכל ללמוד מכאן יסוד מוסרי בעל

משמעות עצומה! כאשר אדם מקיים מצוה מתוך כוונת ראש והערכה נכונה לחשיבות המעשה שהוא עושה. יתכן מצב שבו לא יחשיבו לו את המעשה על פי היחס החיובי שהוא מגלה כלפיו בעת קיום המצוה. דבר זה יקרה כאשר בהזדמנויות שונות אותו אדם זלזל בערכה של אותה מצוה, ולא קיים את כל פרטיה באופן הראוי.

נקח לדוגמא מי שאינו מקפיד להתפלל בקביעות בציבור, גם אם רוב תפילותיו הן בציבור מכל מקום ה"בציבור" לא מהווה אצלו חלק מהותי מתפילתו! כמו שראינו שחליפין בכלי שיש בו שוה פרוטה, נחשב לקנין מזולזל בגלל שלפעמים הוא מתבצע בכלי שאינו שוה פרוטה. באותה מידה ניתן לומר שתפילה בציבור היא תפילה מזולזלת אצל מי שלפעמים מתפלל ביחידות. כי לגבי תפילות הן תפילות גם בלי מנין.

למעשה ניתן למצוא לדבר דוגמאות לאין סוף בחיי היום-יום. יתכן שמה שמצאנו בגמ' שנשתבחו אמוראים ע"י עצמן בכך שאמרו "מעולם לא עשיתי...". או "מימי" לא קרה לי דבר מסויים, וכדומה (עיין סוכה כח. ובעוד מקומות), זה נובע מהענין שנתבאר כאן.

על כן יקח כל איש, אשה כדוגמא, וילמד ממנה לתת את הערך הנכון לדברים. ולזכור כי אי מתן חשיבות לדבר, גם אם זה נעשה רק לפרקים, בא היוצא מן הכלל ולימוד על הכלל כולו. אז יאמר עליו "אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום לשמור מזוזות פתחי (משלי ח).

יו"ל ע"י
משנתה של תורה - רכסים ©
 054-846-8706
 Mishnatar@gmail.com
 153-4-653-1557

לרפואת
יוסף משה בן אורה
בתושח"י

זמני היום - לאופק רכסים

10:31	סו"ת תפילה	18:43	הדלקת נרות
12:42	חצות	06:10	נץ החמה
19:12	שקיעה	08:38	סודק"ש: מג"א
19:50	צאת שב"ק וי"ט	08:47	מג"א: 72
20:24	ר"ת	09:26	ג"א

אבות פרק ב'

לקוחות כללית ברכסים
קיבלתם תוספת שבת לבריאות!
מרפאת שבת זמינה! מרפאת סביון, רח' סביון 40

שעות פעילות: ליל שבת 18:00-20:00 | שבת 8:00-12:00
מנהל קשרי קהילה לשירותכם! דני בוקובזה 054-8457898

הקדמה לתשובה

החובות הלבבות (פ"ג) פותח ואומר: "אבל במה תהיה התשובה מהאדם, אמר בזה, כי תתכן לו אחר הקדמת ידיעתו בשבעה דברים".

התנאי הראשון שבלעדיו אין התחלה לחזור בתשובה הוא: **שהאדם יידע בידיעה ברורה שמה שעשה הוא גנות ואיסור**. כל זמן שזה לא ברור לו ויהיה מסתפק בדבר, או שוגג, לעולם לא יתחרט. צריך להבין מה הכוונה שהוא סבור שמעשיו נעשו בשוגג, ההיתר היחיד שיש זה אונס, אבל שוגג זה מותר, הלא התביעה על מעשה שנעשה בשוגג הוא, איך עשית את המעשה בלי שידעת שהדבר מותר, אם כן על זה עצמו שנהג בלי לדעת שזה מותר, צריך להתחרט. לדוגמא, אדם שאכל ספק סם המוות ובסוף נודע שאכן הזיק לו, האם זה שהדבר היה בספק זה יעזור לו. אין מנוס מלפרש שכוונת החובות הלבבות היא, בסוג שוגג כזה, שלא היה צריך להעלות על דעתו שאסור לו, שוגג כזה באמת נקרא אונס.

התנאי השני, **שיידע את הגנות והרע של מעשהו**. לפני כן, בתנאי הראשון הזכיר חובות הלבבות, שראשית אדם צריך לדעת, שהוא אכן עשה את העבירה ורק לאחר שהוא יודע שהיא אכן נעשתה על ידו, צריך לדעת את הגנות והרע של המעשה. לדוגמא, מי שביטל מלימוד תורה, קודם הוא צריך לדעת שמה שנעשה באמת היה ביטול תורה, יתכן שהיה צריך להפסיק מלימודו בשביל להתאוורר, כמה זמן היית צריך בשביל להתאוורר ורק לאחר מכן יידע מה גודל החטא שבזה. אדם מסתפק אם הוא דיבר הרבה, פטפט הרבה, הוא לא זוכר אם הוא דיבר לשון הרע, יש תביעה עליו, איך אינך זוכר מה עשית עם הזמן, הלא אם קובע את עצמו לדברים בטלים, זה מושב לצים.

תראו מה היה פעם, הרב פינקוס זצ"ל מספר על ישיבת מיר, לא הייתה לה לא חדר אוכל ולא פנימייה, היו אוכלים ישנים אצל בעלי בתים. רבי ירוחם היה שואל את הבחורים עם מי רוצים לאכול ביחד, אבל עם מי לישון הוא לא שאל. הוא סבר שבזמן האוכל אפשר לדבר, לכן חשוב לו לדעת, עם מי רוצה הבחור לשבת, אבל בסוף היום כשמגיעים לשינה, ישנים, מה זה משנה עם מי. היום נהיה מצב, כאילו יש סדר נוסף של דיבורים אחר לימוד. ואף אם מישהו יטען שהדיבור נצרך, יש לדעת מה הכמות הנצרכת.

התנאי השלישי, **שהאדם יידע כי על כל מעשיו, יום ויבוא וייענש על מעשיו**, רק אחר שיוודעים שיבוא עונש, מתחרטים, כמו שכתוב "כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי - שנודע לי העונש

המחכה לי. ספקתי על ירך - הכיתי יד על ירך, כאדם המתחרט על מעשהו". יש להתבונן, מדוע בלעדי העונש האדם לא ישוב, האם זה עצמו שהאדם חוטא כלפי מי שהוא רם ונישא וכה מרבה להטיב עימו, זה אינו סיבה לשוב. יש היום בעלי תשובה חוזרים, מה מביא אותם לכך. אולי חובות הלבבות מדבר אל רוב האנשים.

רבי משה שפירא זצ"ל הראה לי היום את מכתבו של רבי יחזקאל לוונשטיין שכתב לאחד ששאלו, מה לעשות עם העבר, זה מאוד מצער אותו. רבי יחזקאל עונה לו: **תעזוב את העבר, יש לך מספיק עבודה על ההווה והעתיד**. רבי משה מאוד שיבח את המכתב הזה. לפי זה יתפרש הפסוק 'כי אחרי שובי נחמתי' באופן כזה, כי אחרי שובי - רק אחרי שכבר

תשוב בתשובה, נחמתי - אז תתחיל להתנחם ולהצטער על העבר. רבינו יונה ביסוד התשובה כותב, שהבא לשוב בתשובה, יסתכל על עצמו כאילו אין בידו לא זכות ולא חובה והיום נולד, רק לאחר זמן שכבר התבסס בתשובתו, יתקן את העבר.

את הפסוק "סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי" מפרש רבי חיים מוואלז'יין (דרשה לסליחות). יש שלושה מיני משפטים, האדם על מעשיו של עצמו, שנית, אם האדם אחראי על האחרים, מה יתקן או קלקל והשלישי, כל אחד לפי שורש נשמתו, אינו דומה המלכלך את חצר המלך למי שמלכלך את בית המלך, את כסא המלך. סמר מפחדך, זה מעצם החטא עצמו, וממשפטיך יראתי, **מההשלכות הנוספות שבאות על ידי חטאי**.

**אמירת 'מזמור שיר חנוכת הבית לדוד'
הרב ישראל ארלנגר**

מקור אמירתו

מנהג העולם לומר קודם פסוקי דזמרה, 'מזמור שיר חנוכת הבית לדוד ארוממך ה' כי דילתני' וכו'.

אמנם מזמור זה לא הובא בסידורי הראשונים מכל הנוסחאות, וכן הטור לא הזכיר דבר זה [ורק בס' קל"ג כתב דהמנהג לומר 'מזמור שיר חנוכת הבית' בחנוכה לאחר התפלה].

ובספר מעשה רב [אות כו] כתב וז"ל 'הש"ץ מתחיל מ'ברוך שאמר', ואין אומרים 'מזמור שיר חנוכת הבית' ולא שאר פסוקים בציבור קודם התפלה ולא לאחר התפלה, רק שיר של יום, עכ"ל.

טעם אמירתו

ובסידור מקור התפילות [עמ' 56] כתב טעם לאמירתו בנוסח אשכנז לאחר הקרבנות, משום דלעיל מיניה בסוף אמירת סדר הקרבנות, אומרים 'יהי רצון מלפניך וכו' שייבנה בית המקדש במהרה בימינו וכו' ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות, ולפיכך שמכו לזה מזמור שיר חנוכת הבית שגם מזמור זה מדבר על בית המקדש.

ובערוך השולחן [סי' נ' ס"ד] כתב טעם אחר, משום שפסוקים אלו אמר שלמה בשעה שהכניס הארון לקודש הקודשים, ולא נענה עד שהזכיר זכות דוד כדאיתא במסכת שבת [ל.]. ולפי שכל פסוקי דזמרה הם פסוקי דוד המלך, לפיכך הקדימו מקודם מזמור זה שבו נגלה צדקתו. עיי"ש.

ועיין ביסוד ושורש העבודה [שער השיר פרק ג'] בגודל מעלת אמירתה ואיזה כונות יכון בה.

בתוספות מעשה רב כתב שהטעם של הגר"א שלא היה אומר 'מזמור שיר חנוכת הבית', מפני שאין מוסיפין על הציבור, משום טירחא דצבורא.

וכעין זה כתב בסידור הגר"א [ביאורים מהגר"ר נפתלי הרץ] וז"ל, 'והטעם נ"ל דהא אמרו בברכות [י"ב:] בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע, ומפני מה לא קבעוה מפני טורח צבור. וא"כ כל שכן שלא נוכל אנו לקבוע שום מזמור בצבור מפני טורח, רק מה שמפורש מרבנותינו, עכ"ל.

מקום אמירתו

בני אשכנז נוהגים לאומרו לפני 'ברוך שאמר'. והטעם כתב בליקוטי מהרי"ח [סדר פסוקי דזמרה] דמכיון שאינו מנוסח מסדרי התפלה ורק אח"כ הנהיגו לומר מזמור זה, לכך לא רצו לסדרן בין הברכות.

אולם בני ספרד נוהגים לאומרו לאחר 'הודו' קודם אמירת 'ה' מלך ה' מלך' ו'ברוך שאמר'. ועיין בסידור הגר"א [פירוש אמרי שפר לר' נפתלי הרץ] שכתב טעם על דרך הסוד, מדוע בני ספרד אומרים 'מזמור שיר' לאחר 'הודו'.

סדרי עדיפויות

יש להעיר שישנם אנשים שבאים לתפילה, ומחוסר זמן אינם אומרים קרבנות. אמנם על 'מזמור שיר חנוכת הבית' אינם מוותרים. ולכאורה במקום לומר מזמור זה, ראוי להם לומר את קרבן התמיד שהוא חיוב ע"פ דין כמובא בשו"ע [הקדמה לסי' מ"ח] ובארחות יושר [ערך תפילה עמ' צ"ה], משא"כ 'מזמור שיר חנוכת הבית' שאינו חיוב, והגר"א הרי ביטל אמירתו לגמרי.

של הת”ת - ניזוקתי... מיד שילמתי 2 ש”ח ו-10 אג’ ועוד הוספתי קצת תרומה לכפרה על מעשי.....

הלא-יאומן (יאומן!!!) קרה !! לאחר כשעה וחצי קיבלתי טלפון מבעל הרכב: ”אני מתחת לישיבה שלך, תרד למטה כי אני צריך לומר לך משהו”. כמובן, ירדתי בחששות גדולים מי יודע מה הוא הולך לומר לי....

הוא לקח אותי למשרדים שלו, הושיב אותי על כסא, ואמר לי: ”תשמע, הקב”ה הכניס לי מחשבה שמכיון שאתה בחור ישיבה - העול הזה להחזיר את החוב אולי יוציא אותך מהלימוד. אז החלטתי לוותר לך על תשלום הנזק לחלוטין, אך בתנאי שתפרסם בישיבה שלך לא לעשות כאלו מעשים !! להיזהר לא לזרוק חפצים מהחלונות !! תפרסם גם תמונה עם הרכב המעוך.....”

שמחתי כ”כ !! הודיתי לה, ומיד אמרתי ”מזמור לתודה”. הכנתי מכתב לפירסום בישיבה, הלכתי למשרדו, והוא הקליד את המכתב, הביא לי גם תמונה, ותליתי זאת בישיבה.

אבל הרגשתי שאין כאן מספיק הודיה לה, ע”כ החלטתי לפרסם את הנס גם כאן, ולא רק את הנס אלא גם את הלקח העצום = כמה חמורה מעילה בכספי הקדש !! אפילו בסכום פשוט....

ועוד - כמה חשובה בעיני ה’ החזרה בתשובה, ההרהור הפנימי של אדם עם עצמו מול בוראו, וכן - ההודאה בנזק שנעשה.....

תודה לכם על פירסום הסיפור.

אציין את שמי אבל אבקש שלא לפרסמו מטעמים מובנים.....

כזה נזק ?? פחדתי כמובן לספר להורי, כדי שלא יקחו הם על עצמם תשלום כזה ענק.....

התפללתי לה’ שיאיר את עיני - על מה קרה לי כזה נזק ? מה עלי לתקן ? הרי זה לא דבר פשוט.....

לאחר מנוחת צהריים קמתי עם תחושה שאולי בגלל שמעלתי בכסף

מבעל הרכב, יהודי צדיק וירא שמים, שסיפר לי שזה רכב חדש שנקנה חודשים ספורים לפני-כן, וביקש ממני שאבוא איתו לשמאי שיעריך את שווי הנזק. הלכתי איתו והשמאי העריך בכ-20 עד 30 אלף שקלים !!!

לא ידעתי מה לעשות עם עצמי - מהיכן אני, בחור ישיבה, משלם

ימי האלול, ימים של חשבון, חשבון הנפש, קיבלנו סיפור מאת בחור ישיבה יקר, והרי הוא כאן לפניכם כלשונו:

אני בחור ישיבה שלומד באחת הישיבות המצוינות בבני ברק. סיפורי אירע כמה ימים לפני פורים האחרון, תשפ”ג. כמה ימים לפני פורים יצאתי עם חבר לאסוף כסף לת”ת של הישיבה, וכששבנו ספרנו את התרומות והיו שם 102.10 ש”ח. אמרתי לעצמי: עבדתי קשה על האיסוף, כעת אני רוצה לשתות קפה. השארתי 100 ש”ח לת”ת, ואת הסכום הפעוט של 2.10 ש”ח לקחתי להשתתפות בקניית קפה בינית הקפה שבישיבה.

יש לציין שאצלנו בישיבה, לעומת ישיבות אחרות, הבחורים לא לוקחים אחוזים, אלא מי שמגיע לסכום מסוים מקבל משהו.... ואם רוצה לקנות משהו בכסף שאסף צריך לקבל אישור, ואני לא ביקשתי אישור לזה.

יום למחרת, לאחר תפילת שחרית וארוחת בוקר עליתי לחדרי לסדר רמקול שמצאתי ולבדוק אם הוא פועל. ניסיתי לתקנו ללא הצלחה, והחלטתי לזרוקו (כך הבחורים עושים בישיבה, זורקים לחצר האחורית והערכים מנקים). בלי הרבה מחשבה פתחתי את חלון החדר (קומה 4) והעפתי אותו..... מיד הסתכלתי בחלון לראות את מעופו ואת נחיתתו..... ואני שם לב שהוא נוחת היישר על רכב שחנה שם, וכמובן - הזיק אותה.....

נבהלתי כהוגן !! טסתי למטה, הבעלים לא היו שם, אז השארתי פתק שאני ה”מזיק”, עם מס’ טלפון, וחזרתי לישיבה.

אחרי ”מנחה” אני מקבל טלפון

» המשר הגר”י שמואלי מעמ” 1

התורה צויתה לענג את השבת - כך יהיה יום זה מיוחד וחשוב בעינינו. יש בתפילה ניגונים יפים, עי”ז קל יותר להתחבר אליה.

לכן היה רבינו גרשון ז”ל חוזר ומעורר ללמוד באופן שמתאים לי, להפנות את יצר הסקרנות לדברי תורה, ואז יהיה הלימוד מתוק לחיכי. וגם במוסר, לא ללמוד דוקא ספר שערי תשובה, אלא ללמוד באופן ובמה שמעניין ומושך אותי. כי רצון לדבר מגיע רק ע”י

העריבות.

ב. יש מי שעמל ויגע לבנות לו בית גדול ויפה, מתענג על יגיעה זו גם כי רבה היא, באשר הוא רואה בדמיונו את תוצאות עמלו.

הידיעה עם הציור החי של שחר התורה והמצוות, גם בזה וגם בבא, יש בה כח לענג עלינו גם את המאמץ לקראתה.

ג. התנא בפרקי אבות (פ”ב מ”ד) אומר: ”עשה רצונו כרצונך” - דהיינו שתכניע עצמך לעשות מה

אני יודע מי אתה!
הרב עמרם יעקוביץ

נשלחתי ע”י אשתי לקנות כמה ירקות שהיו חסרים לכבוד שבת....

אני מגיע לחנות ומתחיל ללקט את הירקות. היה שם אבא אחד עם ילד מתוק כבן חמש, אני חולף לידו ומחייך אליו בנחמדות....

”אני יודע מי אתה!” אמר לי הילד בביישנות.

אני מפנה אליו את ראשי... ”באמת? איזה חמוד אתה” אמרתי בכדי לצאת ידי חובת תשומת לב לילד, והמשכתי בבחירת המלפפונים.

”אני יודע מי אתה!” אמר שוב הילד... התחלתי כבר לפחד.

אני נעצר וניגש אליו... ”נו?! אז מי אני???” אמרתי. אם חיוך כמובן.

בראשי אני מדמין מה הוא בטח יגיד לי... ”אתה הצייר הדגול!”, ”אתה הכותב סיפורים מהולל” וכו’ וכו’

הוא מסתכל עלי מבוייש... ואומר: ”אתה אבא של בועז!!!!” (מסתבר שלי!)

שהוא בגן עם הבן שלי) אני מסתכל עליו מופתע משהו....

”מה אני לא הצייר דגול?, הסופר המהולל?...” זה מה שהוא מצא להגיד עלי ”אבא של בועז!!!!”

לבנתיים האבא של הילד קרא לו במהרה, ”חמוד בוא הנה, תפסיק להציק לאנשים...”

נעמדתי באמצע חנות הירקות, בידי אחת מלפפונים וביד השנייה כוסברה... מנסה לעכל ”מי אני? אבא של בועז!”

”אני אבא של בועז!!! תפסתי את הראשי, הילד הזה גאון!!!”

ילד החמוד מבין את המציאות בצורה מוחשית והאמתית ביותר!...

את הקב”ה לא מעניין ”מי אני” האם אני: צייר, סופר, אברך... הוא קודם כל רוצה שתדע ש”מי אני” היינו ”של מי אני!”

הקב”ה בסך הכל רוצה שתאמר לו: ”ה’ אני יודע מי אתה! אתה אבא שלי!”